

Arrest

nr. 77 647 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 april 2010. Op dezelfde dag heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 mei 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 65 011 van 19 juli 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 11 augustus 2011 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 29 augustus 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 25 november 2011 heeft de verzoekende partij een derde asielaanvraag ingediend.

Op 4 januari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.11.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 06.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 04.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 28.05.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 26.07.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 11.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 29.08.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (13^{quater}); betrokkene op 25.11.2011 een derde asielaanvraag indiende, waarbij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn zoon H. (...) spoorloos is en dat de politie nog steeds op zoek is naar hem; betrokkene overigens vreest opgepakt, in mekaar geslagen of gedood te worden indien hij zou terugkeren naar Rusland; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voren brengt, teneinde deze beweringen te staven, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene wel een bewijs van woonst naar voren brengt; hieromtrent dient gesteld te worden dat nooit door de Belgische asielinstanties betwist werd dat betrokkene op het vermelde adres zou gewoond hebben; er anderzijds door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene in Tsjetsjenië; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het voorleggen van voornoemd document deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en motiveert zij onder meer dat de door verzoekende partij in het kader van haar derde asielaanvraag bijgebrachte bewijs van woonst een gegeven betreft dat geen voorwerp van discussie uitmaakt en dat de beweringen van verzoekende partij, meer in het bijzonder dat haar zoon nog steeds spoorloos is en nog steeds wordt gezocht door de politie en dat zij zelf nog steeds vreest te worden gedood bij terugkeer, geen betrekking hebben tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet

aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Waar verzoekende partij betoogt dat “*de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd*” stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft waarbij verzoekende partij op generlei wijze *in concreto* aanduidt welke elementen in het kader van de beoordeling of er al dan niet nieuwe gegevens aanwezig zijn in zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet door verwerende partij werden onderzocht.

Waar verzoekende partij argumenteert dat haar echtgenote op 25 november 2011 haar eerste asielaanvraag indiene samen met de derde asielaanvraag van verzoekende partij en derhalve deze asielaanvragen samen dienen te worden behandeld, wijst de Raad er vooreerst op dat van een gezamenlijke behandeling *de facto* geen sprake kan zijn daar door het niet aanvaarden van de door verzoekende partij aangebrachte elementen in het kader van haar derde asielaanvraag als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet onderhavige asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dan ook niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen. Een gezamenlijke behandeling en beoordeling van de asielaanvragen in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet is derhalve onmogelijk. Verder oordeelt de Raad dat het louter van mening zijn dat beide asielaanvragen gezamenlijk dienen te worden behandeld geen afbreuk doet aan de omstandige motivering waarom het bijgebrachte bewijs van woonst en de beweringen dat haar zoon nog steeds spoorloos is en nog steeds door de politie wordt gezocht en verzoekende partij nog steeds vreest om gedood te worden in haar land van herkomst geen nieuwe gegevens betreffen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat deze specifieke motivering betreffende de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen door haar ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT